

Arrest

nr. 190 115 van 27 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2013, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 juli 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag ongegrond te verklaren.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 6 september 2013 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21/09/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*G., M. G. L. R.R.Nr: (...)
Geboren te M. op (...)1984
Nationaliteit: Egypte
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06/12/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grand**om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur, hij concludeerde op 03/07/2013 (zie gesloten omslag) dat:'

'Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van 'ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

'Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de. aangehaalde medische toestand van betrokkene vereist geen spéciale beschermingsmaatregelen.'

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.'

'Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel

risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingen-register omwille van "verlies van recht op verblijf".

(...)”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft tijdig een synthesesmemorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden zijn vervuld: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel opleveren.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat in de beschikking van 28 maart 2017 aan de beide partijen de volgende vraag werd gesteld:

“(...) Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging. (...)”

De verzoeker heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd.

Ter terechtzitting werd nogmaals aan de advocaat die voor de verzoeker verschijnt, gevraagd of de verzoeker zich momenteel nog in België bevindt. Hierbij werd geduïd dat deze vraag betrekking heeft op het actueel belang bij de onderhavige vordering aangezien de thans bestreden beslissing een weigeringsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft. Een dergelijke verblijfsmachtiging kan enkel worden verleend indien de betrokkene nog in België verblijft. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is op dit punt duidelijk.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk:

“(...) De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)"

Uit de bewoordingen van bovenstaande wetsbepaling blijkt duidelijk dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen.

Ter terechtzitting wordt dan ook benadrukt dat de Raad, die ambtshalve het belang bij het voorliggende beroep dient te onderzoeken, kennis moet hebben omtrent de vraag of de verzoeker al dan niet nog in België verblijft. De bestreden beslissing dateert reeds van 16 juli 2013 en nadien zijn er van de verzoeker geen nieuwe gegevens meer bekend. De advocaat van de verzoeker wordt er op gewezen dat deze laatste, indien hij niet meer in België verblijft, geen voordeel meer kan halen uit een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat er sowieso niet langer een verblijfsmachtiging kan worden toegekend nu hij als niet langer in België verblijvende vreemdeling niet meer onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt. De advocaat van de verzoeker wordt tevens gewezen op haar medewerkingsplicht op dit punt.

De advocaat van de verzoeker stelt dat zij van de *dominus litis* geen enkele informatie heeft gekregen omtrent de verzoeker. Zij meent evenwel dat er geen aanduiding is dat de verzoeker uit België is vertrokken.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de thans bestreden beslissing blijkt dat zij een einde stelt aan het precair verblijfsrecht dat de verzoeker genoot tengevolge van het aan hem afgeleverde attest van immatriculatie. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat dit attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken en dat de verzoeker van het vreemdelingenregister moet worden uitgeschreven.

De Raad dient er op te wijzen dat artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wat volgt:

"§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Aangezien de verblijfstitel van de verzoeker reeds jarenlang is verstreken en de advocaat van de verzoeker noch in antwoord op de beschikking van 28 maart 2017 noch in antwoord op de vragen gesteld ter terechtzitting van 24 april 2017 enige informatie kan geven omtrent (de actuele verblijfplaats van) de verzoeker, dient bijgevolg te worden aangenomen dat de verzoeker het land inmiddels heeft verlaten. Met loutere stelling ter terechtzitting dat er geen aanduiding is dat de verzoeker uit België is vertrokken, wordt geenszins enig begin van bewijs bijgebracht dat het voormelde vermoeden kan ontkrachten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan de verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook geen voordeel meer opleveren (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Bovendien werd er in voorliggende zaak een beschikking in toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gestuurd waarbij uitdrukkelijk werd gevraagd of de verzoeker zich nog in België bevindt. De verzoeker heeft hierop niet gereageerd en heeft de duidelijke vraag of hij zich nog in België bevindt zodoende onbeantwoord gelaten. Ook op de terechtzitting van 24 april 2017 werd uitdrukkelijk gevraagd of de verzoeker thans nog in België verblijft. Hierop heeft de advocaat van de verzoeker slechts te kennen gegeven dat zij geen enkele informatie heeft omtrent de verzoeker.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gelet op het verzuim van de verzoeker om te antwoorden op de duidelijke vragen die zowel in de beschikking van 28 maart 2017 als ter terechtzitting van 24 april 2017 werden gesteld en door meerdere malen geen klaarheid te scheppen inzake zijn actuele verblijfssituatie en door aldus de rechter zijn medewerking te onthouden, dient te worden vastgesteld dat *in casu* geen blijk wordt gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het voorliggende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). De verzoeker moet de gevolgen van zijn gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182). De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting overigens geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat de verzoeker nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat de verzoeker niet doet blijken van het door de wet vereiste actueel belang, zodat het beroep onontvankelijk is.

Dit volstaat om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. DE GROOTE